Pregaria.cat

Entrada

Dipòsit i torrent. Església domèstica

Avui com tots els dijous la Mar ha anat a casa l'àvia. Ella l'espera amb un bon berenar. Li fa molta il.lusió trobar-se amb una neta tan eixerida, que només entrar omple de casa de rialles i bon humor.

L'àvia és gran; però no tant com per a no estar al dia de les coses del jovent. Amb ella es pot parlar de tot. És simpàtica, mai es queixa i sap moltes coses. Entre l'àvia i la neta hi ha una relació especial, i també una cosa que tan sols saben elles. Si la Mar avui és creient ho deu a l'àvia.

- "Escolta, Angelina (aquest és el nom de l'àvia) en el llibre que em vas deixar parla del "dipòsit de la fe". No ho entenc. Què vol dir això del dipòsit de la fe?. No et sembla bastant rebuscat?".
- "Em fas unes preguntes que realment no sabria contestar; però, penso que un dipòsit és un espai tancat on es guarda l'aigua, i que te una aixeta per controlar la sortida. Dipòsit de la fe deu ser el conjunt de creences que l'Església guarda i ens va donant per beure quan obrim l'aixeta. Què et sembla?".
- "No m'agrada".
- "No t'agrada?".
- "No. Ben bé no sé la raó, però els dipòsits m'han semblat tancats, alts, que no veus el que hi ha...."
- "Com ho diries, tu, Mar? Com explicaries amb un exemple planer el conjunt de la teva fe?".

La Mar resta una estona pensativa i després quasi cridant i movent-se nerviosa diu: "jo en diria... el torrent de la fe. Res de dipòsits. Un torrent, d'aigua fresca, que llisca muntanya a vall, saltant entre les pedres, envoltat d'arbres.... un torrent dels Pirineus".
L'Angelina resta ara ella pensativa. La mira amb tant d'amor i li diu: "tu, si que ets un torrent".
- "I tu, avia, un bon dipòsit, que m'has guardat la millor aigua i m'has obert l'aixeta fins el fons".

El dipòsit i el torrent s'abraçaren. Església domèstica.

(Ampliació sobre el torrent, com va creixent, com anima la fecunditat i purifica el mar mort. Ezequiel 47)